

dretallet redegøre for sin endelige stilling til lovforslaget ved 3. behandling.

Kristeligt Folkeparti kan fuldt ud tilslutte sig lovforslagets intentioner, der går ud på at styrke indsatsen for de truede børn og unge, en tidligere indsats og flere stabile anbringelsesforløb.

På trods af de gode intentioner er der i lovforslaget gjort et unødvendigt stort indhug i forældrenes rettigheder og retssikkerhed, som ikke modsvares af nye eller forbedrede rettigheder. Det er vigtigt, at indsatsen for de særligt truede børn og unge også bliver en indsats for deres forældre og familien betragtet som en helhed. Kristeligt Folkeparti stillede en forespørgsel i Folketinget i oktober 1999 om indsatsen for de socialt truede familier, og den mundede ud i en næsten enstemmig vedtagelse, V 11, der fokuserede på forebyggelsen og indsatsen for familien som helhed:

»Idet Folketinget konstaterer, at regeringen vil fremsætte forslag om en styrket indsats for de særligt truede børn og unge, opfordrer Folketinget regeringen til:

- at sikre en styrket forebyggende indsats over for potentielt truede børn og deres forældre, også for handicappede forældre,
- at sikre, at frontpersonalet i arbejdet med risikobørn i højere grad støttes i deres underretningspligt og involveres i sagsforløbet, når dette skønnes hensigtsmæssigt af hensyn til en helhedsorienteret indsats i forhold til de truede børn og unge,
- at tilskynde kommunerne til at bruge den nære families og lokalsamfundets ressourcer ved foranstaltninger over for truede børn og unge,
- at bidrage til at opkvalificere anbringelsessteder til truede børn og unge såvel som behandlingssteder til børn og forældre med et misbrug,
- at sikre bedre vilkår for børn og unge med forældre i fængsel,
- at sikre en målrettet indsats for forældre til bragte børn med henblik på løsning af årsagerne til anbringelsen.«

Efter Kristeligt Folkepartis opfattelse afspejler lovforslaget kun svagt denne folketingsvedtagelse. Under udvalgsbehandlingen har ministeren oplyst, at der desuden er eller vil blive fulgt op på Folketingets vedtagelse på anden måde end i nærværende forslag, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. 52, jf. L 232 – bilag 20. Kristeligt Folkeparti ser frem til de nye initiativer, men det

er partiets opfattelse, at det er væsentligt for administrationen af lovgivningen om de truede børn, at det i højere grad præciseres i selve loven, at forældrene er en væsentlig del af problemerne og dermed også løsningen. Det samme gælder familiens inddragelse – for eksempel bedsteforældre, lige som det anses for væsentligt, at gravide og forældre også bliver et mål for det forebyggende tværfaglige arbejde.

Et *ottende mindretal* (Tove Fergo (V)) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil stemme for de under nr. 10 og 19 stillede ændringsforslag. Mindretallet vil stemme hverken for eller imod de øvrige ændringsforslag.

Mindretallet indstiller lovforslaget til *forkastelse*, da det ikke på baggrund af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 26, jf. L 232 – bilag 20, er godtgjort eller bare sandsynliggjort, at den gældende lovs krav om dokumentation for, at det skal være »godtgjort, at barnets problemer ikke kan løses i hjemmet« har været til hinder for, at et barn er blevet anbragt.

Ved at ændre dokumentationskravet fra, at »det skal være godtgjort«, til, »at der blot skal være en begrundet formodning for«, at barnets problemer ikke kan løses i hjemmet, svækker man familiens retssikkerhed i væsentlig grad, og samtidig gennemfører man en sådan svækkelse uden dokumentation for, at det er nødvendigt af hensyn til barnets bedste.

Mindretallet kan tilslutte sig Det Danske Center for Menneskerettigheders udtalelse af 7. marts 2000: »Centret har tidligere i sit notat af 18. juni 1999 givet udtryk for, at en svækkelse af beviskravene vil forringe den enkeltes muligheder for at kunne forudse reglernes konsekvenser, jf. det menneskeretlige krav om forudsigelighed«, og centrets konklusion i notatet af 18. juni 1999: »Lovforslaget indebærer en lempelse i adgangen til at tvangsferne eller nægte hjemgivelse af børn og en nedtoning af forpligtelsen til så vidt muligt at arbejde for en hjemgivelse af barnet. Endvidere medfører forslaget en kraftig forringelse af forældrenes klagemuligheder, idet afslag på hjemgivelse inden for (den forlængede) genbehandlingsfrist helt afskæres. I modsætning til Socialministeriet mener centret ikke, at de eksisterende regler behøver at blokere for en tidlig og kontinuerlig indsats. Endvidere mener centret, at de eksisterende regler harmonerer bedre med Danmarks internationale forpligtelser, her-